

ਕਰਨੇਲ ਸਿੰਘ ਵੀ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਈ.ਟੀ. (ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.)

ਸ੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਫਿਰ ਕਾਨਪੁਰ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਟੈਕਸਟਾਈਲ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰੇ ਤੋਂ ਬੁਣਨ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜੇ ਮੋਟਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਸੂਤੀ ਜਾਂ ਉੱਨ ਜਾਂ ਜੂਟ ਜਾਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਬਲੀਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ > ਅਨਬਲੀਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਉਤਪਾਦਨ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਟੈਕਸਟਾਈਲ" ਨੂੰ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਜਰਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨਪੁਰ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਰੀਸ ਇੰਟੀਗਰਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ, ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟੈਕਸਟਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਰਜੀਕਲ ਡਰੈਸਿੰਗਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਆਈਟਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਕਪੜਾ ਉਦਯੋਗ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦਾ ਨੰਬਰ 17। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਰ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ.ਜੇ

ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 921

8 ਅਗਸਤ 1966

ਈ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (HI of 1911)-Ss. 38 ਅਤੇ 236—ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ— ਕੀ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ
ਸਕਦਾ ਹੈ—ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ^)

~LLRRT955 ਪੁੰਜ. 879=A.I.R. 1955^^30; '

ਸਕੱਤਰ-ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣਾ, ਈਟਾ-ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਦ ਕਰਨਾ-ਸਕੱਤਰ-ਕੀ ਮੁੜ-ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸਤੀਫਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਅਜੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਲਾਭ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਾਭਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

23 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ 8 ਅਗਸਤ 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ ਅਤੇ ਐਸ.ਕੇ. ਪਿਪਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਨ। ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ, ਡੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਜੀ.ਆਰ. ਮਜੀਠੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਜੇ. ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ 23 ਮਾਰਚ, 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ,

ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਲੇਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ। ਇਸ ਤੁਹਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਾਫੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਗਸਤ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੇਰਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਸੀ। ਅਗਸਤ, 1961 ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਮਤਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮਤੇ ਦਾ ਤੱਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

ਅਨਾਜ ਆਦਿ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਡਿਊਟੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਵਿੱਤੀ ਤੰਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਕੱਤਰ ਕੋਲ ਬਹੁਤਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। * *

ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਤੌਰ ਸਕੱਤਰ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ: - " * * *

21 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਸਮੇਤ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਮੇਰੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਅਸਤੀਫਾ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ 'ਏ')। ਇਹ ਮਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲੰਬੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ; 'ਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਇਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੋ। ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ, ਕਮਾਈ ਹੋਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। , ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਬਕਾਏ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵੀਨ-, ਡੈਂਟ ਫੰਡ, ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਰਕਮ ਵਿੱਚ

ਆਪਣਾ ਚਾਰਜ ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਫੰਡ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ। ਵਿੱਤੀ, ਸਖ਼ਤਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਨਿਭਾਏਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਵਸ੍ਰੀ ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਐਸ.ਪੀ. ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਹੇਠ ਕਾਰਜ ਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

• ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਾਲ, ਐਮ.ਸੀ. * * * ”

25 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ, ਸਬ-ਡਵੀਜ਼ਨਲ ਅਫਸਰ, ਮੋਗਾ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਲੇੜੀਂਦੇ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਤੀਫਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਮੇਟੀ ਦੀ 2 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਹੋਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਵਾਦ ਸੀ। ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਮਤਾ (ਅਨੇਕਸਰ 'ਈ'), ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ: -

ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਐਸ.ਡੀ.ਓ., ਮੋਗਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਦਫ਼ਤਰ 'ਚ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਥਿਤ ਜਾਂਚ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ | ਇਸ ਲਈ, ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1961.'

ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਜਲਾਸ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਹੈ। 4 ਵੇਂ ਤਤਕਾਲ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ .. ਕਰਤੱਵਾਂ ਨਿਭਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਕੱਤਰ, ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ

ਸਿੰਘ ਨੂੰ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੁੱਲ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦਾ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। * * * * *

4 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਆਈ.ਐਨ. ਆਹੂਜਾ, ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੋਗਾ ਨੂੰ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਦੋ ਇਨਕਰੀਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ, ਇਸ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। 4 ਸਤੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਚਾਰਜ ਤਿਆਗ ਕੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਸਤੰਬਰ, 1961 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੇ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 236(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ 25 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। 1961, ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਮਿਊਂਸਪਲ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ? ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮਤੇ ਦਾ, ਮਿਤੀ 2 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ:

ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਮੇਰੇ ਨਾਰਟ 'ਤੇ. ਮੈਂ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ।

ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਵਜੋਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ

4 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੇ' ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

ਮੈਂ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੇ 28 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੇਗਾ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। *

ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਨੇ 16 ਨਵੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੇਗਾ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ 23 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1961. ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਅਨੇਕਰ 'ਐੱਲ') ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175, ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਮੇਤ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰੱਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 22 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 28 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਛੇ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਅੱਠ ਵੇਟਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਈ, 1962 ਵਿਚ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ, ਕਿ ਉਹ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਓ' ਰਾਹੀਂ)। 22 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ, ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

“ਸਰਕਾਰੀ ਮੀਮੇ ਨੰਬਰ 1894-CI(2CI)-62-20453, ਮਿਤੀ 18 ਮਈ, 1962, ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਸ਼.ਮ.ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਰਵਜੀਤ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਕਸ਼ਮੀਰਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਸ: ਨਛੱਤਰ ਸਿੰਘ, ਡਾ: ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡਾ: ਮਦਨ ਲਾਲ ਧੀਰ ਨੇ ਕੀਤੀ | ਅਤੇ ਸੀ.ਐਚ. ਨੰਦ ਲੈਬ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।” 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਕੱਤਰ, ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ ਸਰਕਾਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ; ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ 'ਸ')। ਇਸ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 10 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਿਤੀ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਯੂ') ਸੀ। 7 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ. 1964, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:-

“ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ 28 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਨੰ. 175 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਗਾ, 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨ ਸਬੰਧੀ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਸ.

27 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਹੋਈ ਇਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ! ਫਰਵਰੀ, 1964 ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਹਿਤਾ, ਆਕਟਰੇਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਕੱਤਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਹਰਾਈ। 6 ਮਈ, 1964 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਅਨੇਕਚਰ 'X' ਵੇਖੋ)।

ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੀ.ਵੀ. ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮੇਗਾ A:- ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ 1 - ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ 'ਉਪ*ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ, ਮੇਗਾ, - ਜੇ •- ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਹਨ।- ਦੇਵੇਂ- ਰਾਜ-ਸਰਕਾਰ" ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।-ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ-ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ;-ਇੱਥੇ ਵਿਵਾਦ ਹੈ:" ਸਾਰਾ ਵਿਵਾਦ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਤਾ ਨੰ.- 175, ਮਿਤੀ- 23- ਅਗਸਤ-, 1964, ' ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ- ਅਤੇ; ਇਸ ਲਈ, 'ਪਟੀਸ਼ਨਰ' ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਅਰਥਹੀਣ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ-ਉਸਨੇ-ਉਪਰੋਕਤ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ-ਅਸਤੀਫਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਕੋਟੇਸੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1 ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ, ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। IN -ਹਰਦਿਆਲ ਰਾਏ v.-THE* ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ -ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ.- 1962 ਦੀ 1084; 26-ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਡੀ.ਡੀ.ਡੀ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਖੇਤਾਨ ਬਨਾਮ ਆਰ.1 ਬੀ: ਕੇਦਰ ਨਾਥ ਖੇਤਾਤੀ - (1) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਫੀਲੀਹਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡੀ.ਐਨ. ਗਾਂਗੁਲੀ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋਰ (2); ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ- ਜੈਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (FFY ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਸੈਮੀ! ਮਿਟੀ ਕੋਲ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ-- ਇਹ ਅਹੁਦਾ' ਇਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਹੁਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਹੁਦੇਦਾਰ' ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ '1 ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸਤੀਫਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮਤਾ ਨੰਬਰ T75 ਦੇ REASDIP ਦੁਆਰਾ ਸੀ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਅਸਤੀਫਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। 1 ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ 'ਸੁੱਕਾ' ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। • ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਅਸਤੀਫਾ 1। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 1-1 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ: ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ, (.1) ਕਿ ਆਕਟਰੇਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 27 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਕੋਰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 19 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਨਵੇਂ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬਾਇਓ. 2, '(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1957 ਐਸ.ਸੀ. 676.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ ਸੀ 10187 ' (3) ਏ.ਟੀ.ਆਰ. 1951 ਨਾਗਪੁਰ 181., ਜੇ

25 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; (2) ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਢਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਉਸ ਨੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ। ਇਹ ਅਸਤੀਫਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਰਤਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਇੰਕਰੀਮੈਂਟ ਰੋਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ਟ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫ਼ਸਰ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਚਾਰ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਹੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 38 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਹਰ ਕਮੇਟੀ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਕੱਤਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਗੀ।" ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175 ਅਲਟਰਾਵਾਇਰ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸਤੀਫੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਦੋ ਵਧੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਸਤੀਫੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿੱਚ ਮਤਾ ਨੰਬਰ 175 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਲਾਭ ਲਏ ਸਨ। ਉਹ ਲਾਭ ਉਸ ਨੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੰ. 175 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦਾ ਅਧਿਆਇ 12 ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 236 ਉਸ ਅਧਿਆਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ - "ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ"। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੁਣ ਤੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸਾਰਥਕ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: -(4)) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,

ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। .

(2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਕਰਤੱਵ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਉਪਰੋਕਤ, ਜਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਇਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 232 ਅਧੀਨ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ।

(3) ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਮਤੇ ਨੰ. 175 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਅਹੁਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਤੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਸਥਿਤੀ ਦੇ-ਗੁਣੀ ਸੀ-

(1) ਉਹ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ ਭੇਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਜਾਂ

(2) ਉਹ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦੀ ਚਾਲ ਚੱਲੀ ਅਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੇਰਸ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਨੋਟਬੰਦੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਮੁਦਰਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ.. ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਮੁਦਰਾ ਲਾਭ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ . ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸ ਲਾਭ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਤਨਖਾਹ, ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ, ਆਦਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਤੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ, ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਹਰਦਿਆਲ ਰਾਏ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 236 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰਦਿਆਲ ਰਾਏ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਗੋਪਾਲ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਉਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਤਾ ਨੰ. 175 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ■ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। . ਇਹ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਰਡਰ ਵੈਧ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਪਲਟਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 28 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ 1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1245, ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਧਾਰਾ 238 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ. ਉਹ ਹੁਕਮ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁਅੱਤਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਪਰਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁਕਮ ਸਨ। ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹੀ ਨਿਯਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (4) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਰਾਦੇਸ਼ਿਆਮ ਖਰੇ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (5) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪੁਨਿਆਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 238 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1966) 2 ਪੰ. 615.

(5) ਏ.ਟੀ.ਆਰ. 1959 ਐਸ.ਸੀ. 107.

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸੀ.ਪੀ. ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ (1922 ਦਾ 2), ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਾ 53-ਏ ਅਤੇ 57 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 53-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਪੈਰਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 53-ਏ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ: -

"* * ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾਵਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਗਲੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਭਾਗ ਆਪਣੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 53-ਏ ਅਧੀਨ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਿਰਫ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਮੇਟੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ, ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਸਰਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਸ. 53-ਏ ਦਾ ਕੰਮਕਾਜ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 18 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਸਥਾਈ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਹੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜ। ਸੈਕਸ਼ਨ, ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 57, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਚੋਣ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ • ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਾਜ਼ਾ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਓ (ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ)

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਸ. 57 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਪ੍ਰੋ. - ਅਜਿਹੀ ਸਖ਼ਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ - ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ s. 57 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਸ. 53-ਏ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਮਿਆਦ ਦਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਰਸਰੀ ਰੀਡਿੰਗ-ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਓਵਰਲੈਪ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੋਵਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ 'ਕਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਲੈਪ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ . ਇੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ - ਸਥਿਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਇਸ ਲਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇ। • ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ

ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਯੋਗਤਾ ਕਬਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ। .. ਹੱਦ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ 18 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ- ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ 'ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)। ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਭਿਆਸ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਐਸ. 53-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਯੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।

ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ; ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ/ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਐਸ. 57 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਚੋਣ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 238 ਦੇ ਉਪਬੰਧ C.P. ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 53-A ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਨ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਪਰ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 57 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 238 ਡੀਐਫ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 53-ਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਉੱਤੇ।

ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 238 ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੇਜ਼ਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਅਧੀਨ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਹਰਦਿਆਲ ਬਾਈ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।

/ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਪਲਟਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 238 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 238 ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ, 'ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਾਰ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰੱਦ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਮੇਟੀ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਅਧਿਆਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ

ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ॥॥. ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 238 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਿਸ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਪਲਟਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। , ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦਲੀਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਸਤੀਫ਼ਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (6) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ। . .

ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਥਿਤੀ ਇਸ 'ਤੇ ਉਬਲਦੀ ਹੈ: ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ: 1F। ਮਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 11N; ਉਸ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲਾਭ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੈਂਬਲੀ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਅਸਤੀਫਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਉਦੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਅਸਤੀਫੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਲਾਭ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਲਾਭ ਅੱਪ-ਟੂ-ਡੇਟ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮਿਊਰੀਸੀਨਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਨਵੇਂ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਤੀਫੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ? ਸੰਵਿਧਾਨ. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਸਾਰੇ. 638.

Translator Chander Shekhar

(ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪਰਮਾਣਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।)